

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 7 (176) вересень 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Дрони для військових

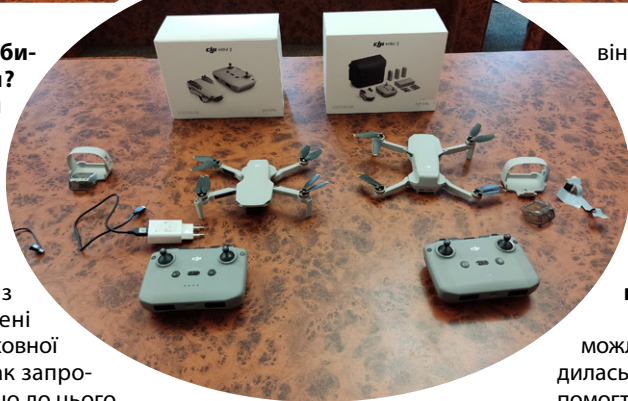
З перших днів війни Житомирський державний університет імені Івана Франка бере участь у різних благодійних справах та навіть створив власний фонд, щоб збирати кошти на потреби військових. Однією з останніх справ був збір коштів на дрони для наших захисників. З цього приводу редакція взяла коментарі у осіб, які дотичні як до самого фонду, так і до збору грошей – Олексія Башманівського, директора ННІ філології та журналістики, Миколи Чайки, доцента кафедри хімії, та Нелі Абрамович, голови студентського братства ННІ філології та журналістики.

– Як з'явилася ідея збирати гроші на дрони? Хто був ініціатором чи хто був в ініціативній групі?

О.Б.: – Ми волонтерством почали займатися з перших днів війни і у нас є військові частини, які звертались до нас з різними проханнями. Мені здається, проректор з виховної роботи Володимир Чумак запропонував таку ідею, тому що до цього ми все купували за власний рахунок. У нас склалась дуже тісна співпраця з Варшавським університетом, а саме з пані Іоанною Геткою, завідувачкою кафедри у Варшавському університеті. Вона допомогла нам купити, здається, три дрони, збирала гуманітарну допомогу, абсолютно всі необхідні речі для переселенців, а також допомогла купити автомобіль для військових.

М.Ч.: – Наша 30-та бригада зробила запит на дрони для аеророзвідки для того, щоб оглядати місцевість, бо вони постійно змінюють своє місцезнаходження. Цю ідею підтримав керівництво університету. Цим

він теж не менш важливий.

– Скільки було зібрано грошей?

Н.А.: – Загалом було зібрано близько 49 тисяч грн.

– Як довго збиралися кошти?

О.Б.: – Приблизно місяць.

– Чому вирішили купувати дрони саме у Польщі?

М.Ч.: – В Україні купити їх неможливо, а наша колега, яка знаходилась у Польщі, погодилась нам допомогти та змогла терміново придбати дрони. Вона сама займалася всім оформленням, адже просто зробити замовлення в магазині неможливо.

Н.А.: – Тому що наш університет має тісні зв'язки з Польщею, там багато професорів-друзів та інших людей, які залюбки пропонували свою допомогу. Нам найпростіше було звернутися до них.

– Хто отримає дрони: тероборона, ЗСУ, Нацпол чи якісь інші структури?

О.Б.: – Наша 30-та Новоградська частина та ще одна під Ізюмом, точно не знаю номер цієї військової частини.

М.Ч.: – Це бригади, які зараз знаходяться на сході країни. Одна з бригад, яка вже отримала дрон, ще до того як був контрнаступ, виконувала завдання по звільненню Харківської області. Можливо, це саме він знімав ті кадри, які ми зараз бачимо у соціальних мережах. Інший дрон буде в Донецькій області. Одна із частин – 30-та бригада, а інша – підрозділ саперів.

Н.А.: – Дрони вже отримано, передані хлопцям. Вони вже працюють зараз на передовій. Десь тижня 2 назад вже їх випробували.

Олександра Сич

P.S. Поки готувався номер, у соціальних мережах з'явилась інформація про наші дрони. Дивись за посиланням: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid05cahxRQR6fT9u5ePbRHtnNEEbxCnZCtjtPuaxXyk1XdEst5cK4MBE85i6eBaNi&id=100010890379203

питанням, зокрема, займався я, Олексій Башманівський, Володимир Чумак, Галина Киричук, а також активно допомагало студентське братство.

Н.А.: – Наш університет з самого початку війни займався благодійністю і, в першу чергу, завдяки нашому ректорату, проректорам була підтримана ініціатива про залучення студентського братства до благодійності, до волонтерства. Керівництво нашого університету, викладачі, студенти та співробітники створили фонд, і у цьому фонді, зокрема, збирали на потреби 30-ї бригади.

– Хто долучився до цієї благодійної справи?

М.Ч.: – Це не була обмежена акція, долучитися міг будь-який житель міста, області чи країни. Долучалися всі, починаючи від співробітників до випускників. Я особисто поширював інформацію про збір коштів серед своїх одногрупників-випускників університету. Велика кількість викладачів та студентів надсилали кошти. Все відображалось у соціальних мережах університету та міста, тому наша ініціатива набула великого поширення.

Н.А.: – До цієї благодійної справи міг долучитися будь-хто, але, в переважній більшості, брали участь наші викладачі, працівники, студенти та багато людей, які не мали ніякого відношення до університету, тому що інформація поширювалась у соціальних мережах.

– Який був максимальний вклад і який мінімальний?

Н.А.: – Максимальний вклад був 11 000 грн, а мінімальний був 5 грн, але

ДОРОГІ СТУДЕНТИ, ЛІЦЕЇСТИ, ВИКЛАДАЧІ ТА ВИПУСКНИКИ! З ДНЕМ ЗНАНЬ!

Ми маємо реалії, які ставлять перед нами нові виклики і відкривають нові можливості! Знаючи франківську наполегливість і завзяття, впевнена: ми обов'язково з усім впоремося. Разом! Зробимо цей рік, попри усі обставини, насиченим, плідним та цікавим. Включаються! Надихайтесь! Студентські роки швидкоплинні. Не пропустіть жодного дня!

ПОСМІХАТИСЯ, ДОПОМАГАТИ, ПРАЦЮВАТИ, НАХОДИТИ, ПІДТРИМУВАТИ, ВТІШАТИ, ЛЮБИТИ, ВІДКРИВАТИ, РОЗУМІТИ, ТВОРИТИ – це наша мета на рік!

Наповнюйте кожен день новими знаннями, знайомствами, емоціями, відкривайте для себе світ науки, спорту та творчості! Пам'ятайте, що найцінніше – це ЛЮДИНА! Бережіть себе і ближніх! Разом ми сила! Дякуємо кожному захиснику за можливість здійснювати освітню діяльність і прославляти нашу Україну!

Слава Україні!
Героям слава!

Ректор ЖДУ імені Івана Франка,
Галина Киричук

Щиро вітаємо ювілярів!

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка відбулося перше у новому навчальному році засідання вченої ради, на якому ректор Галина Киричук привітала колег з відзнаками та професійними досягненнями.

Урочисто атестати професора отримали

Вікторія ВЕНГЕРСЬКА, професорка кафедри історії України, **Світлана СИТНЯКІВСЬКА**, професорка кафедри соціальних технологій;

атестат доцента – **Катерина КАЩУК**, доцентка кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи.

Нагороджений нагрудним знаком «Заслужений професор Житомирського державного університету імені Івана Франка» **Григорій ГРИБАН** – професор кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення.

Традиційно для ювілярів лунали вітальні слова та слова вдячності за бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків. Франківці нагороджені почесними грамотами ЖДУ:

Петро ПЕЛЕСОК – інженер з пожежної безпеки;

Валерій ОСИПЕНКО – лаборант кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту; **Анатолій ФРАНОВСЬКИЙ** – декан фізико-математичного факультету; **Катерина НАГАЛЕВСЬКА** – сторож гуртожитку №1;

Володимир КАРАВАНСЬКИЙ – проректор з адміністративно-господарської роботи;

Надія СТЕЛЬМАШЕНКО – прибиральниця службових приміщень навчального корпусу №4;

Ігор ВЛАСЮК – доцент кафедри всесвітньої історії;

Інна КОНОВАЛЬЧУК – старша викладачка кафедри початкової освіти та культури фахової мови;

Тетяна ЛУГОВА – прибиральниця службових приміщень гуртожитку №5;

Олександр САРАНА – доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;

Олена КРАВЕЦЬ – доцентка кафедри англійської мови з методиками викладання у дошкільній та початковій освіті;

Оксана ПІДДУБНА – завідувачка кафедри образотворчого мистецтва і дизайну;

Лариса СЕМЕНЕЦЬ – доцентка (без вченого звання) кафедри фізики та охорони праці;

Вікторія ГОРБУНОВА – професорка (без вченого звання) кафедри соціальної та практичної психології; **Тетяна ГРИГОР'ЄВА** – доцентка кафедри англійської мови та прикладної лінгвістики;

Роман ДЕНИСЮК – доцент кафедри хімії;

Ірина ЯЦИК – доцентка кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;

Тамара АНДРІЙЧУК – старша викладачка кафедри екології та географії;

Юлія ЛИСЕЦЬКА – старша викладачка кафедри англійської філології та перекладу;

Ярослава ОКСЕНТЮК – завідувачка практики (навчальної, виробничої) навчального відділу.

Щиро вітаємо колег з відзнаками! Бажаємо миру та добра! Жити щасливо у мирній та квітучій Україні!

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Неспокій, сум, тривога, сльози.
Страждання,
крик і біль людський.
Занепокоєння хвилина...
звістка!
Ваш син загинув на війні!
Чому навколо виплакані очі?
Чому земля вже стогне
від могили?

Усі кричать:
«Герої не вмирають!»
Чому сирітські сльози
душу крають?
ТОМУ ЩО ПЕРШИМИ
ГЕРОЇВ УБИВАЮТЬ!

Дарина Весельська

Англійська мова для дітей переселенців

Через війну дуже багато дітей з окупованих територій залишили свій дім та тимчасово переїхали, зокрема, в місто Житомир. Тут для дітей відкрили літній табір, в якому вони навчалися та відпочивали, граючись у різні ігри. В літньому таборі для дітей були ще й організовані заняття з англійської мови, які проводили Лариса Калініна, професор Житомирського державного університету імені Івана Франка та двоє студенток ННІ іноземної філології.

Пані професорка була небагато-слівна. Ось що вона розповіла про свою роботу та роботу студенток у таборі:

— Цей табір був відкритий для дітей-переселенців. Їм були потрібні заняття з англійської мови. Я та двоє моїх студенток — Олена Тимошенко та Олександра Поліщук — стали волонтерами у таборі. Ми приходили то у першу зміну, то у другу та займалися з дітками англійською мовою.

Редакція зустрілася також з однією із студенток — Олександрою Поліщук — та поговорила з нею більш детально про роботу з дітьми з окупованих територій.

— Яку назву мав літній табір?
— «Табір емоційного відновлення для дітей з окупованих територій».
— Де він знаходився?
— Табір було розміщено на території Житомирської художньої школи імені Віктора Шкуринського у

провулку Студентський, 2.
— Яка вікова категорія дітей перебувала в літньому таборі?
— Діти були різного віку, десь від 6-7 до 12-13 років.
— Чи багато дітей виявило бажання вивчати англійську мову?
— Так. Всі діти були задіяні під час занять, тому я думаю, що більшість дітей були зацікавлені у вивченні ан-

глійської мови.

— В таборі могли навчатися лише діти переселенців?
— В таборі навчалася більшість дітей, батьки яких виїхали з окупованих територій та з небезпечних

прифронтових районів. Табір було створено як табір емоційного відновлення, тому він був розрахований на допомогу дітям з небезпечних тери-

аудиторії. Ми були готові до того, що діти не будуть ровесниками, що вони будуть різного віку, тому ми намагалися ділити їх на групи, у яких були старші діти, а в інших — менші. Але всі заняття були розраховані на те, щоб усі діти були задіяні.

— А у що вони гралися?

— Ігри, пісні, різні руханки для того, щоб їм було цікаво, щоб всі могли бути задіяні, не зважаючи на їх рівень володіння англійською мовою.

— Чи були задоволені діти Вашими заняттями?

— Так. Судячи з їхньої реакції, діти були дуже задоволені.

Тетяна Голішевська

Онлайн-школа “Corpus Linguistics for Statistics and Data Visualisation”

Доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іноземної освіти Вікторія Жуковська 20–24 червня взяла участь в онлайн-школі «Corpus Linguistics for Statistics and Data Visualisation», організованій Центром корпусних досліджень Ланкастерського університету.

Яскравою подією став симпозіум «Innovation in Corpus Linguistics 2022», на якому своїми останніми дослідженнями поділилися Vaclav Brezina, Elena Semino, Gerlinde Mautner, Jesse Egbert та Gaëtanelle Gilquin.

Більше про цей науковий захід, його значення і мету нашим читачам розказала Вікторія Жуковська:

— Поясніть нашим читачам — що таке квантитативна корпусна лінгвістика? Для чого вона вивчається?

— Корпусна революція, що відбулася на початку XXI століття у мовознавстві, відкрила лінгвістам доступ до необмежених масивів природно-мовних даних — лінгвістичних (або мовних) корпусів. Корпуси постають потужними мовно-інформаційними ресурсами, що активно використовуються для вирішення широкого спектра дослідницьких питань практично в усіх галузях мовознавства: від лексикографії, граматики й лексикології до перекладацьких студій, дискурсології та лінгвістичної варіантології. Лінгвістично та інформаційно анотований корпус із мультіфункціональним програмним забезпеченням є надійним джерелом мовних даних та ефективним інструментом отримання об'єктивних й статистично верифікованих висновків про мову. Деякі дослідники навіть визнають мовний корпус «альфою й омегою» сьогоденної лінгвістики. Зрозуміло, що аналіз великих масивів мовних даних корпусу неможливо якісно виконувати без спеціалізованого програмного забезпечення, що своєю чергою спонукає мовознавців використовувати

складні квантитативні методи з комп'ютерною підтримкою, які відкривають нові шляхи дослідження мови й мають величезний потенціал для вирішення багатьох теоретичних і прикладних завдань.

Квантитативна корпусна лінгвістика є якраз тією галуззю експериментального мовознавства, що ефективно поєднує корпусну методологію із квантитативними методами та пропонує підхід до вивчення мови, ґрунтований на застосуванні комп'ютерного інструментарію квантитативної обробки даних лінгвістичних корпусів. Ця галузь стрімко розвивається як у світовій, так і у вітчизняній лінгвістиці. Свідченням цьому є експонентний ріст наукових публікацій (статей, підручників, монографій) та науково-практичних конференцій з питань квантитативно-корпусного дослідження мови. Значний науковий інтерес також зумовив потребу в проведенні практико-орієнтованих заходів, спрямованих на ознайомлення дослідників із можливостями застосування квантитативно-корпусних методик й технологій.

— Яка мета онлайн-школи, у якій ви брали участь? Хто її організував?

— Центр із застосування методів корпусної лінгвістики у соціальних науках (ESRC Centre for Corpus Approaches to Social Science (CASS)) Ланкастерського університету щороку проводить літню школу з корпусної лінгвістики (Lancaster Summer Schools in Corpus Linguistics), у межах якої науковці із різних країн світу мають можливість підвищити свою обізнаність із корпусними технологіями під час лекційних занять і практичних майстерень, що проводяться провідними корпусними лінгвістами. Ланкастерський університет є лідером корпусних досліджень. У Центрі працюють такі відомі корпусні лінгвісти як Елена Семіно, Ендрю Харді, Тоні МакЕнері, Вацлав Брезіна та інші. Однією із найбільш визначних розробок команди Центру є реліз у листопаді 2021 року третього видання Британського національного корпусу — BNC2014, що позиціонується як новітній ресурс для дослідження та навчання на основі сучасної англійської мови.

— Як Ви стали учасником онлайн-школи? Чи багато було учасників та з яких країн?

— Я вже багато років здійснюю дослідження у галузі корпусної лінгвістики та лінгвостатистики. Коли я побачила оголошення про цьогорічну

літню школу з корпусної лінгвістики, то відразу подала заявку на участь. Після схвалення заявки організаторами школи, я отримала листа із запрошенням. Зважаючи на карантинні обмеження, школа проходила онлайн, у ній брали участь науковці з майже 30 країн світу.

Цьогоріч у межах літньої школи діяли три секції: корпусна лінгвістика для аналізу мови, дискурсу та суспільства, корпусна лінгвістика для вивчення мови, навчання і тестування, а також статистика та візуалізація даних у корпусній лінгвістиці. Питання статистичної обробки та візуалізації даних цікавлять мене найбільше, тому я обрала третю секцію.

— Як було побудоване навчання у онлайн-школі? Були лекції, практичні чи тренінги?

— Насичена програма літньої школи включала лекції та практичні майстерні із застосування квантитативних методів у корпусних дослідженнях, аналізу й візуалізації корпусних даних, особливості залучення статистичних методів для аналізу даних у соціолінгвістиці, дискурсології та діяхронічних студіях, що проводилися професорами Ланкастерського університету — Вацлавом Брезіною, Джонатаном Кульпепером, Еленою Семіно та Данною Габласовою. Комунікація між викладачами та учасниками здійснювалася на платформі Open learning platform університету, на якій були розміщені всі необхідні матеріали. Практичні майстерні та обговорення відбувалися із використанням платформи Microsoft Teams.

Цікавим та корисним виявився запропонований організаторами формат спілкування з викладачами школи Coffee with ... : між лекціями та майстернями учасники мали нагоду віртуально насолодитися кавою з фахівцями Центру корпусних досліджень, поспілкуватися на наукові теми, обговорити лекції та виступи спікерів, обмінятися власним досвідом застосування статистичних методів у корпусних дослідженнях.

Особливою подією школи став симпозіум з корпусної лінгвістики «Innovation in Corpus Linguistics 2022», під час якого провідні європейські дослідники у галузі квантитативної корпусної лінгвістики презентували свої найновіші здобутки.

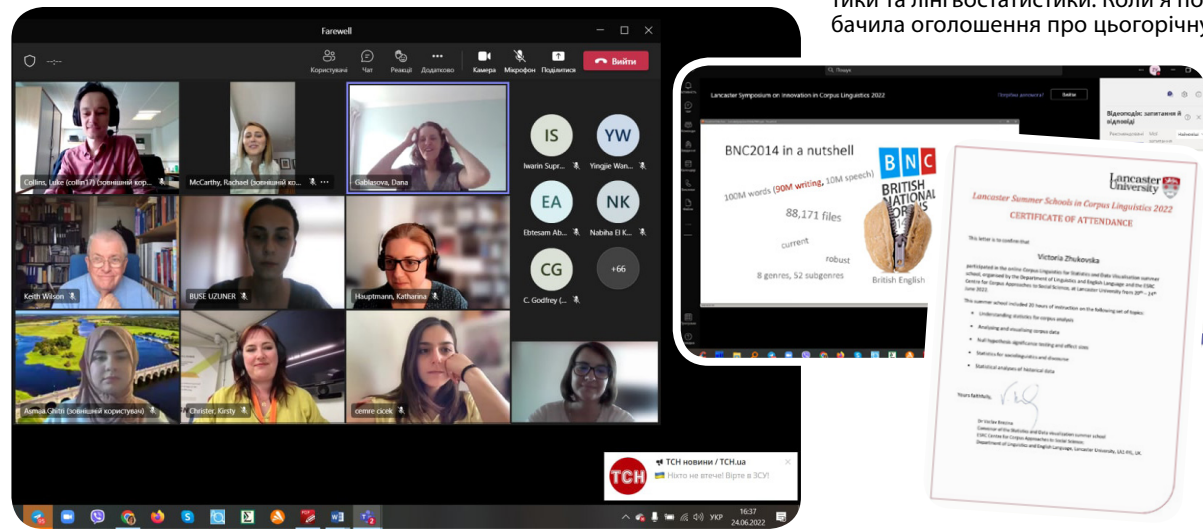
— Що, на Ваш погляд, було найцікавішим чи найважливішим під час онлайн-школи?

— Під час зустрічі Coffee with ... з професором Вацлавом Брезіною я мала нагоду обговорити з ним квантитативно-корпусну процедуру аналізу граматичних конструкцій англійської мови, яку я розпрацьовую та апробую у власній науковій розвідці. Відзначу, що Вацлав Брезіна працює в галузях корпусної лінгвістики й квантитативної лінгвістики, застосування корпусних методів у дослідженні усного та писемного мовлення та є автором низки впливових публікацій, зокрема й популярного підручника з квантитативної корпусної лінгвістики «Statistics in Corpus Linguistics: A Practical Guide» (2018). Фахова думка експерта була для мене дуже важливою.

— Що дають подібні заходи викладачам?

— Такі заходи дають змогу як науковцям-початківцям, так і досвідченим фахівцям розширити свій науковий кругозір, поглибити знання з певних галузей та напрямів, набути нових компетентностей. Крім того, літні школи є місцем розбудови академічної співпраці та налагодження нових зв'язків. Особисто для мене участь у подібних наукових заходах дає нагоду долучитися до світової лінгвістичної спільноти, поспілкуватися з експертами у галузі, зрозуміти, чим сьогодні цікавляться дослідники мови, отримати наукові інсайти для власної наукової та академічної діяльності. Відзначу, що набутий досвід я вже інтегрувала в авторському курсі з корпусної лінгвістики, який наразі викладаю студентам ННІ іноземної філології.

Ольга Христовова

Стипендії від голови Житомирської облдержадміністрації

Щиро вітаємо талановитих студентів нашого університету – Катерину Яриновську, Анастасію Зайчук, Сергія Мамулу, Владислава Барановського та Тетяну Орищук – з отриманням стипендії голови Житомирської обласної державної адміністрації у різних номінаціях. У приміщенні Житомирської обласної дитячої бібліотеки 12 серпня відбулося вручення сертифікатів на отримання цієї стипендії.

Кореспонденти редакції, вишовши на заняття, звернулись до наших переможців за коментарями та враженнями. Були поставлені такі питання:

1. За які досягнення Вас було відзначено стипендією голови облдержадміністрації?

2. Що Ви відчули, коли дізналися, що Ви є стипендіатом?

3. Як відбувалося вручення стипендії у часи воєнного стану?

4. На що плануєте витратити отримані гроші?

КАТЕРИНА ЯРИНОВСЬКА, СТУДЕНТКА ННІ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ.

1. Стипендію отримала в номінації «за наукові досягнення» за досить широкий спектр моїх здобутків та робіт з функціонування лексики на сучасному етапі: отримання диплому III ступеня на Всеукраїнському мовно-літературному конкурсі імені Тараса Шевченка, велику кількість статей та наукових розвідок, перемогу у Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт та багато іншого. Окрім того, відмінні оцінки з фахових дисциплін;

2. Коли мені зателефонували з обласної державної адміністрації, то, признаюся, не все тоді розчула і навіть не намагалась почути. А згодом

радість не було меж.

3. Вручення відбувалось у обласній дитячій бібліотеці. Всі учасники були попередньо ознайомлені з правилами техніки безпеки і необхідними діями під час сигналу тривоги.

4. Отримала сертифікат на 10 000 гривень, і, насправді, вже вклала ті кошти в свою подальшу освіту. **АНАСТАСІЯ ЗАЙЧУК, СТУДЕНТКА СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ**

1. У своєму багажі наукових досліджень маю написану та представлену згодом роботу на Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт у 2020/2021 навчальному році зі спеціалізації «Економіка бізнесу» під назвою «Оцінка ефективності франчайзингу у готельно-туристичному бізнесі», за яку була нагороджена дипломом III ступеня. Маю також з вказаної теми написану статтю у співавторстві зі своїм куратором, оскільки ця тема дуже цікава та актуальна. Крім того, маю декілька сертифікатів про проходження курсів за своєю спеціальністю на різних освітніх платформах та організаціях; часто беру участь у студентських конференціях, а тези друкую у відповідних збірниках. Я вважаю, що при виборі мене як претендента для отримання стипендії в номінації «за наукові досягнення», були також враховані низка сертифікатів, подяк й грамот: подяка за участь в олімпіаді з англійської мови для студентів немовних спеціальностей нашого університету; сертифікат про проходження програми додаткової професійної освіти «Курси HORECA» для студентів та працівників сфери обслуговування від Житомирського обласного туристичного інформаційного центру; подяка від нашого університету за перемогу у Всеукраїнському конкурсі

студентських наукових робіт зі спеціальності «Економіка бізнесу»; сертифікат про закінчення курсу навчання за спеціальною програмою «Start. Hotel» від Reikartz Hotel Group; сертифікат про участь у польській конференції; сертифікат про успішне закінчення курсу «Безпечність харчових продуктів: сучасне законодавство, сумлінний виробник, відповідальний споживач» на базі освітньої платформи Prometheus.

2. Спочатку, коли я дізналась про пошук претендентів для отримання стипендії, то я зраділа і зацікавилась цим. Зайнялась збором усіх своїх робіт, робіт та надбав за два роки навчання в університеті. Далі стала чекати, коли з великої кількості запропонованих осіб відберуть кількох. За два дні до вручення мені зателефонували і повідомили, що я стала однією із переможниць конкурсу стипендій. Я була вражена та приємно шокована.

3. Вручення відбулось у День молоді. Можу сказати, що це був хоч і скромний, але урочистий захід, який тривав доволі недовго. Усіх стипендіатів привітав начальник Житомирської обласної військової адміністрації Віталій Бунечко. Далі відбулось саме вручення сертифікатів. Безсумнівно, це круто, що талановита молодь шанується та нагороджується за різноманітні досягнення у творчості, науці, спорті, волонтерстві тощо. Це прославляє не лише наше місто, область, а й країну теж.

Принагідно я хотіла б подякувати Світлані Павловій, оскільки вона є не лише куратором моєї групи, а й моїм наставником у всіх починаннях та зверненнях. Я їй вдячна за поради та підтримку.

4. Мене було нагороджено сертифікатом за наукові досягнення в сумі

10 000 грн. Отриману стипендію хотіла б витратити на здійснення моєї маленької мрії. Якої саме? Нехай це залишиться в таємниці.

ВЛАДИСЛАВ БАРАНОВСЬКИЙ, СТУДЕНТ ІСТОРИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

1. Стипендію голови Житомирської обласної державної адміністрації я отримав у номінації «за наукові досягнення». Моє наукове дослідження стосується Голодомору 1932-1933 років. Я взяв участь у Міжнародному конкурсі наукових і мистецьких робіт імені Володимира Маняка та Лідії Коваленко, де моя робота «Голодомор 1932-1933 років в Україні очима іноземних дипломатів» була відзначена членами журі дипломом з відзнакою.

2. Мені було дуже приємно стати стипендіатом на такому рівні. Ця стипендія – доказ того, що ініціативи та праця молоді підтримуються в Житомирській області. Дана відзнака є справжньою мотивацією ставати кращим і працювати далі.

3. Вручення стипендії відбувалось в приміщенні Житомирської обласної бібліотеки для дітей.

4. Стипендія становить 10 000 гривень. Планую витратити на саморозвиток.

Інна Сковлюк

Від редакції:

СЕРГІЙ МАМУЛА, студент історичного факультету, з яким кореспонденти не змогли зв'язатися, отримав стипендію у номінації «за внесок у забезпечення розвитку молодіжного руху»;

ТЕТЯНА ОРИЩУК, студентка природничого факультету, яка зараз перебуває на фронті, отримала стипендію у номінації «за особисту мужність».

Отримали стипендію міського голови

День молоді в Житомирі пройшов урочисто та сучасно, а ми пишаємося науковими здобутками своїх студентів! Єгор Лихотворик студент ННІ іноземної філології (Освітня програма - Англійська мова та література (переклад включно)) отримав стипендію міського голови за академічні досягнення та активну життєву позицію.

– Ви отримали стипендію міського голови. За які заслуги?

– Я завершив курси в додатку Coursera (отримав диплом), очолюю рейтинг нашого інституту іноземної філології за успішністю, зробив публікацію у збірнику тез доповідей Всеукраїнської наукової конференції пам'яті професора Д. І. Квеселевича. Здається, все. Можливо я щось забув. До речі, це не перший рік, коли мене висували на стипендію, але цього року пощастило її отримати.

– Що Ви відчули, коли дізналися, що стали переможцем?

– Сказати чесно, спочатку я не зрозумів, що відбувається, оскільки я навіть забув, що мене подавали на цю стипендію. Як я вже казав, мене подавали раніше, тому я не очікував, що отримаю її. А тут мене повідомляють у Viber про те, що я стипендіат. Перші хвилини я взагалі не розумів, про що йде мова, а потім було важко повірити. Зрештою, дізнавшись певні деталі, зрозумів, що це

все насправді і, звісно, я зрадів. Хто б на моєму місті не радів, тим паче отримати таку приємну новину у такі буремні часи – дуже надихає. Також було приємне відчуття того, що твої старання винагороджуються. А це спонукає працювати далі більш наполегливо. Якось так.

– Яким було саме вручення, як все відбувалось?

– Спочатку мені сказали під'їхати до департаменту сім'ї, молоді та спорту міської ради та написати заяву на отримання. Я приїхав на місце зустрічі, заповнив заяву і думав, що на цьому все, але мені сказали, що урочисте вручення відбудеться на вулиці Михайлівській біля міської ради через декілька днів. У визначений день та час я приїхав на місце зустрічі. Там було десь близько двох десятків студентів з різних університетів Житомира. Представниця міської ради привітала нас, урочисто вручила сертифікати і невеличкі подарунки. Після цього журналісти сфотографували нас і, зрештою, здається все.

– В міську раду Вас запрошували?

– Ні, весь захід відбувся просто неба.

– Не розповідали чому? Через військовий стан?

– Ні, не розповідали, але нікого зі стипендіатів не запросили. Можливо, дійсно з міркувань заходів безпеки.

– На що Ви плануєте витратити отримані кошти?

– Отримані кошти поки що відклад, як то кажуть, «на чорний день». Взагалі, я планував до початку війни придбати новий ноутбук, але війна внесла свої корективи, заробіток сім'ї різко обвалився, тому нехай поки кошти лежать. Буду чекати перемог, а там буде видно.

– Які плани на майбутнє?

– Плани банальні. Планую завершити бакалаврат, потім магістратуру та знайти хорошу роботу відповідно до мого фаху. Якщо ж говорити про мрії, то, насамперед, після закінчення війни я дуже хочу відвідати Сингапур.

Олександра Давидюк

Незламні постаті в історії України

Стипендіати програми Завтра. UA Дмитро Ткачук та Владислав Барановський створили мотивуючий та надихаючий на перемогу проєкт для молоді «Незламні постаті в історії України».

Дмитро, як засновник, вже розповідав про проєкт в ефірі Українського радіо, та ось що каже про саму ініціативу нам: «Проєкт організовано для всіх охочих, але першочергово він розрахований саме на молоді. Ми дотримуємось принципу «молодь – для молоді», тому вебінари проводять молоді люди віком 20-25 років: історики, вчителі історії, студенти історичного факультету Житомирського держуніверситету. Для нас важливо, щоб якомога більше молоді могло дізнатись про українських героїв по всій Україні».

– Що спонукало до створення такого проєкту?

– Ідея створення проєкту з'явилася внаслідок того, що сьогодні історія є справжнім політичним інструментом та предметом дискусій. Для нас важливо те, що вона сповнена лідерами, які побудували міцну та потужну державу свого часу. Історія України завжди творилася на плечах незламних героїв кожної з епох. Більше того, сьогодні вона твориться на наших очах, тому ми вирішили приділити увагу її ключовим постатям, її творцям.

– За яким принципом відбирались постаті з історії України?

– Ментори нашого проєкту – це фахові історики, а також студенти-історики випускних курсів. Для нас було важливо, щоб саме історики проводили вебінари, тому що вони, як ніхто краще, знають історію України та вільно володіють інформацією.

– Яка ціль проєкту?

– Проєкт має дві цілі: національно-політичну – познакомити громадян нашої держави з надзвичайними постатями різних періодів історії України, які зробили важливий внесок у становлення української державності на політичній та військовій арені, а також освітню – допомогти випускникам шкіл підготуватися до мультимедійного тесту з історії України.

– Як проходить підготовка до вебінару?

– Перш за все, підготовка до вебінару починається з пошуку необхідної інформації, яка потім перевіряється на достовірність. Зокрема, в цьому проєкті підготовка відбувалася з використанням презентацій, тобто окрім розповіді ментора були слайди, які наповнені ілюстративним матеріалом.

– За які кошти робився проєкт?

– Це був повністю волонтерський проєкт на безоплатній основі.

Ольга Синюк

Від редакції:

Якщо вас, шановні читачі, зацікавив проєкт, то більше про нього ви можете дізнатися за посиланнями:

<https://suspihne.media/232640-na-zitomirsinipid-cas-bezkostovnih-vebinariv-rozpovidatimut-pro-vidatnih-ukrainciv/>
<http://sk1.tv/news/97649.html>
<https://www.youtube.com/watch?v=W51d4sHw4Go>

Дослідження проблем перекладу

Доценти кафедри англійської філології та перекладу Світлана Вискушенко та Олена Мосієнко взяли участь у вебінарах в рамках The 9th Stirling Annual August Translation Studies Research Events 2022 («9-ї щорічної серпневої зустрічі, присвяченої дослідженню проблем перекладу»), що організовується університетом Стерлінга (Великобританія). Вебінари були проведені докторами Hilary Brown (University of Birmingham) та Mavis Ho (University of Birmingham).

Редакція зустрілась з учасницями вебінару та поставила декілька запитань:

1. Як Ви потрапили на цей вебінар?

2. Що нового та цікавого щодо проблем з перекладом Ви почули на вебінарі? В чому взагалі полягають проблеми перекладу? Які існують проблеми з перекладом?

3. Що особисто Вам та Вашим студентам дасть матеріал вебінарі?

4. Ваші студенти-перекладачі по закінченні навчання в нашому університеті знаходять робочі місця на Житомирщині?

Олена Мосієнко – доцентка кафедри англійської філології та перекладу Житомирського державного університету імені Івана Франка:

1. Шукала в мережі вебінари з проблем германістики та перекладознавства.

2. Цікаво було дізнатися про сучасні перекладознавчі дослідження в Європі. На вебінарах було представлено критичний огляд сучасного стану перекладацьких технологій після пандемії COVID-19, кризи охорони здоров'я, яку журнал Wired назвав найбільшою проблемою перекладу в історії (McCollough 2020, Wired Magazine). Глобальний масштаб кризи COVID-19 створив безпрецедентну нагальну в ефективному, терміновому перекладі та багатомовному спілкуванні в усьому світі. Технології перекладу та штучного інтелекту, такі як нейронний машинний переклад (NMT), краудсорсинг перекладу (translation crowdsourcing), допомогли подолати мовний бар'єр і надати інформацію про COVID-19 у сфері охорони здоров'я сотнями мов.

3. Нові напрями дослідження у сфері сучасного перекладознавства. Студенти можуть долучитися до передового досвіду європейських країн, запозичувати нові та більш ефективні засоби і прийоми перекладу.

4. Багато студентів працюють в IT та логістичних компаніях області.

Світлана Вискушенко – доцентка кафедри англійської філології та перекладу Житомирського державного університету імені Івана Франка:

1. Я завжди намагаюся бути в курсі найновітніших тенденцій, підходів, які формуються у царині перекладознавства. Тому час-від-часу моніторю інформацію щодо вебінарів з германістики та перекладознавства у пошуковій системі Google.

2. На вебінарах можна було ознайомитися з новітніми напрямками, характеристиками для сучасного етапу розвитку перекладознавства. Було розглянуто низку питань: використання машинного перекладу під час кризових ситуацій; особливості та застосування машинного перекладу; базові види аудіовізуального перекладу: дубляж, закадровий переклад, субтитрування; стратегії перекладу пісень та поезії; гендерний переклад та роль жінки-перекладача.

3. Впровадження отриманого знання в освітній процес. Дозволить ознайомити здобувачів вищої освіти з найсучаснішими здобутками провідних європейських дослідників у галузі перекладознавства, а також допоможе розвинути практичні навички та вміння фахового переклада.

4. Гадаю, що цю інформацію може надати Вам дирекція ННІ іноземної філології.

Юлія Юрчук

Міжнародна співпраця: розвиток малакології

У місті Кракові в Інституті охорони навколишнього середовища Польської Академії Наук у період з 1 по 10 серпня професорка кафедри зоології, біологічного моніторингу й охорони природи Лариса Шевчук та аспірантка Лілія Билина виконували короткотривалу наукову програму. Темою дослідження стало уточнення видової ідентифікації двостулкових молюсків. Реалізація такої програми стала можливою у результаті отримання науковцями гранту.

Редакція вирушила поспілкуватись з малакологами та дізнатися всі тонкощі дослідження.

Спочатку ми поговорили з професоркою Ларисою Шевчук:

– Чи було складно отримати грант, завдяки якому Ви виконали дослідження?

– Взагалі, отримати грант – не така вже й проста справа. Хтось безліч разів подає заявки, проте все безрезультатно. А у когось все виходить з першого разу. Нам пощастило за рахунок того, що раніше ми вже співпрацювали з Польською Академією Наук. Цей грант став своєрідним продовженням нашої попередньої співпраці. Він був короткотривалий, всього 10 днів, та проходив у Кракові, в Інституті охорони навколишнього середовища.

Тема наукової програми – дослідження двостулкових молюсків. Наразі майже всі європейські країни займаються їх вивченням. Навіть створена така загальноєвропейська організація «Охорона прісноводних молюсків», членом якої я є. Цей грант був отриманий у рамках цієї організації.

– Поясніть нашим читачам Вашу тему - двостулкові молюски. Наскільки це актуально та у чому полягає потреба вивчення цих прісноводних жителів?

– Двостулкові молюски бувають різних видів. Ми вивчали маленьких представників цих жителів. Вони є природними фільтраторами. Молюски очищують воду, пропускаючи її через своє тіло. Дослідження їх досить важливе, адже Україна має чималі проблеми з охороною водного середовища. Нині рівень забруднення води призводить до зникання молюсків. Наприклад, у Польщі цих жителів розводять штучно та поселяють у водойми. Це стало новим досвідом для нас.

– З якими труднощами Ви зіштовхнулися?

– Труднощі, як таких, не виникло. Ми трохи нервували при оформленні документів, однак, отримавши підтвердження поїздки, все ніби рукою зняло.

У Польщі нас зустріли досить привітно. На щастя, мовного бар'єру не виникло. Наша робота була, переважно, з мікроскопами, а там багато розмовляли не потрібно. Шкода, що досить швидко пролетів час, а обсяг дослідження був значний. Ми досягли всіх поставлених цілей, проте вони ще можуть мати продовження. Сподіваємось у майбутньому на новий грант, нову подібну можливість.

– Як Ви оцінюєте матеріально-технічну базу лабораторій інституту охорони навколишнього середовища Польської Академії Наук?

– Надзвичайно сучасне обладнання, на якому можна працювати. Кваліфіковані спеціалісти, які допомагають у цьому. Зазвичай, обладнання оцінюється метою, яку ти перед ним ставиш. Ми своїх цілей досягли.

– У чому Ви вбачаєте перспективи науково-дослідної роботи в нашому університеті?

– У залученні до науки якомога більше студентів. Наявність

наукових шкіл та координаційних центрів. Студенти, як правило, із задоволенням сприймають інформацію про різноманітні наукові проекти, про те, як їх можна організувати та втілити у життя.

– І наостанок. Завершіть речення двома-трьома словами: Для мене наука – це...

– Стимул мого життя. Я займаюся науковою діяльністю ще з студентських років і, напевно, вже по-іншому не можу.

Згодом ми зустрілися із здобувачкою освіти третього освітньо-наукового рівня ОП «Зоологія», аспіранткою Лілією Билиною:

– Як Ви долучилися до наукової програми? Це Ваш перший такий досвід?

– Завдяки своєму керівникові професорці Ларисі Шевчук, я мала змогу долучитися до цієї наукової роботи. Так, це мій перший досвід.

– Якими якостями повинен володіти дослідник, щоб працювати над такою темою?

– Взагалі, я ще до поїздки вивчала двостулкових молюсків, тому, коли дізналася тему, розуміла що і як. Насамперед, тема має подобатись, чим потрібно жити. От, на сьогоднішній день, я взагалі не уявляю життя без них. Як бачу якусь водойму, невеличкий струмочок, то я одразу йду та шукаю їх – чи є мій представник, чи є щось подібне до нього. Порівнюю за будовою та зовнішніми ознаками. Молюски досить дрібненькі, деякі мають розміри 1-2 мм, а розміри найбільших видів цих тварин не перевищують 22 мм. Спочатку, розкладаючи їх на тарілочку, хотілося плакати. Я не знала куди їх, які вони, всі були дуже схожі. А зараз вже дійсно – це моє.

– Чи надає університет додаткові стимули та бонуси для подібних занять?

– Адміністрація університету активно допомагала в оформленні певних документів, готувала супровідний лист. Сприяла нашому короткотривалому відрядженню. А стимул є завжди. Це – досвід, публікації, різні конференції, отримання сертифікатів.

– Який досвід Ви отримали? Що найбільше запам'яталося у ході дослідження?

– Найбільше запам'яталась можливість працювати на сучасній, точній апаратурі. Це був мікроскоп, який допомагав мені більш детально ідентифікувати моїх представників, допомагав виявити в них певні особливості. До того ж, там доволі дружній колектив. Хоча ми були з іншої країни, проте вони дуже доброзичливо до нас ставились, постійно намагались допомогти. Також приносили нам свою літературу, яку неможливо знайти на електронних носіях. Взаєморозуміння ми знайшли досить швидко, всупереч різним мовам. У складні моменти допомагала англійська. Втім, ми попросили, щоб вони навчали нас польської, тому в більшості намагались говорити їхньою мовою. Щось розуміли, щось ні. Сподобалось, що вони натомість просили, аби ми говорили українською. Тобто було таке взаємне мовне збагачення.

– Чи є різниця у ставленні до початку науковця між польським професором та українським?

– Ні, різниці немає. Що українські, що польські науковці однаково ставляться до початківця. Принаймні, на собі я не помітила якоїсь суттєвої різниці.

– Що надихнуло чи здивувало Вас під час поїздки?

– У Польщі двостулкові молюски занесені в червону книгу. Натомість у нас описані ще не всі представники. Ми ще досліджуємо та працюємо над даною темою. Можливо, будемо поєднувати наші результати з їхніми. Якщо вони запропонують мені якусь публікацію чи монографію, я буду дуже рада.

– І наостанок. Завершіть речення двома-трьома словами: Для мене наука – це...

– Стимул мого життя.

Кароліна Василенко

Рада молодих вчених ЖДУ

Презентація електронного варіанту книги «Ради молодих вчених 2021» та анонс наступної частини «Ради молодих вчених 2022. Незламні» відбулася у центральному корпусі нашого університету 29 липня 2022 року. У книзі представлені матеріали про Ради молодих вчених вищих навчальних закладів України. Серед них є й розповідь про Раду молодих вчених Житомирського державного університету імені Івана Франка.

«Молоді вчені – це один з потужних ресурсів майбутнього України. Наразі спільнотою молодих вчених в Україні нараховує більше 16 тисяч осіб і ця кількість має позитивну тенденцію до зростання. Значну роль у цьому відіграє любівання інтересів молодих вчених, що набуло розвинених організаційних та інституційних форм впродовж останніх років. Реєстр Рад молодих вчених станом на сьогодні включає 203 Ради молодих вчених та 43 Наукових товариств», - йдеться у вступному слові книги.

Редакція поспілкувалась з головою Ради молодих вчених нашого університету Вікторією Білявською, яка тривалий час співпрацювала з укладачами книги:

– Що стало поштовхом для участі у написанні книги?

– За останні кілька років абсолютно змінився підхід у діяльності рад молодих вчених. З різнізних організацій окремих закладів вищої освіти на основі принципів

взаємодії та рівного партнерства була сформована наукова спільнота, яка охопила всі області України. Цьому сприяла активність РМУ (ради молодих вчених – Ред.) при МОН. Минулий 2021 рік пройшов під знаком консолідації, було проведено ряд регіональних зустрічей РМВ при МОН та рад ЗВО. У тому ж таки році виник задум створення цієї книги. РМВ нашого університету з радістю долучилася до ініціативи, адже нам є про що сказати.

– Розкажіть детальніше про Раду молодих вчених ЖДУ. Коли вона була створена, чим вона займається, хто може увійти у її склад?

– Рада молодих вчених Житомирського державного університету імені Івана Франка є колегіальним виборним дорадчим об'єднанням, яке утворилося для забезпечення захисту прав та інтересів молодих вчених. Робота ради регулюється Положенням про Раду молодих вчених Житомирського державного університету імені Івана Франка. Метою діяльності ради є всебічне сприяння науковій, винахідницькій, освітній діяльності молодих вчених.

Основні завдання та напрями діяльності ради молодих вчених:

– консультативна підтримка молодих вчених щодо здійснення наукової діяльності;

– сприяння залученню молодих вчених до участі у конкурсах наукових робіт;

– формування колективів молодих вчених для виконання перспективних наукових проектів, в тому

числі грантів;

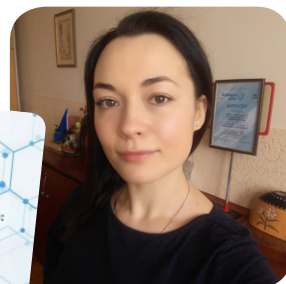
– підтримка молодих вчених у проведенні наукових, науково-практичних та освітніх заходів;

– сприяння обміну інформацією між молодими вченими та дослідниками.

Члени ради діють на громадських засадах. Головою ради молодих вчених університету від часу її створення до червня 2019 року була кандидат педагогічних наук доцент кафедри прикладної математики та інформатики Тетяна Вакалюк, з вересня 2019 до вересня 2020 року – кандидат філософських наук доцент кафедри журналістики та дидактичної філології Олена Андросович, від вересня 2020 року й дотепер – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання Вікторія Білявська.

Наразі рада молодих вчених нараховує 15 осіб, які представляють всі факультети та навчально-наукові інститути університету. Рада є неформальною платформою для ознайомлення молодих вчених із особливостями організації наукових досліджень також і в інших галузях знань, що дозволяє розширити їхній науковий світогляд, відкриває шлях до міждисциплінарних досліджень, дає можливість виконувати власні дослідження в контексті сучасної науки.

– Вже відбувся анонс наступної частини видання «Ради молодих

вчених 2022. Незламні». Що буде нас чекати у цій частині?

– Наступна частина книги «Ради молодих вчених 2022. Незламні» міститиме інформацію по дослідження молодих вчених в умовах війни; соціальну підтримку наукової молоді та її внесок у спільну перемогу (волонтерські проекти тощо); розповіді про наших героїв та захисників; міжнародну діяльність молодих науковців задля перемоги та ін.

– Редакція намагалась зайти за посиланням та переглянути книгу, проте це зараз неможливо. У день презентації все працювало. Що трапилось?

– Офіційне посилання дійсно не працює, але книгу 2021 року можна легко скачати за іншими посиланнями. Наприклад: https://www.cuspu.edu.ua/images/rada-mv/Knyha-Rad_2021.pdf, де на сторінці 144 є інформація про нашу раду.

Ця книга є обов'язковою для ознайомлення для молодих вчених. У ній ми знайдемо не лише корисну та цікаву інформацію, а й мотивацію розвиватись самим та розвивати нашу Державу!

Ілона Федько

Військовий облік для жінок

Наказ Міністерства оборони України, виданий ще у 2021 році, затвердив перелік спеціальностей та професій, представниці яких мають стати на військовий облік. Список складається з 14 спеціальностей та 6 професій.

За наказом, військовому обліку підлягають усі жінки у віці від 18 до 60 років, які мають спеціальність або професію, відповідну до військово-облікових спеціальностей, визначених в переліку, затвердженому Міністерством оборони України. Перелік включає спеціалісток з галузей: медицини, радіотехніки та телекомунікацій, IT-індустрії, хімії, біології, фізики, астрономії, географії, зі сфери харчових технологій, медицини, ветеринарної медицини, фізичної реабілітації, психології, стоматології, економіки, поліграфії та видавничої справи. Студенткам ставати на облік не потрібно, доки вони не завершили навчання та не отримали диплом.

Наказ передбачає, що для того, щоб військовозобов'язані жінки встали на облік, їм необхідно особисто прибути до районних або міських територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки (колишні військомати) за місцем проживання та подати заяву на ім'я військового комісара про взяття їх (жінок) на військовий облік. У випадку, якщо жінка, яка повинна стати на облік, не робить цього, то вона порушує правила військового обліку. За це порушення правил військовозобов'язаними або резервістами для них законодавством передбачена адміністративна відповідальність – штраф у розмірі від 510 до 850 гривень.

Відповідно до наказу, на військовозобов'язаних жінок розповсюджуються такі ж самі обмеження,

що і на чоловіків, зокрема вони не зможуть виїжджати за кордон під час воєнного стану.

Такі норми зумовлені тим, що в Україні діє Закон «Про військовий обов'язок і військову службу», прийнятий ще у далекому 1992 році, у якому у першій статті записано – «Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є конституційним обов'язком громадян України».

Міністерство оборони пропонує змінити до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», щоб у нормі закону було записано замість обов'язковості військового обліку жінок добровільність. Міноборони та Генштаб самі не

можуть змінити закон, це повноваження Верховної ради.

«Досвід розгортання всіх військових частин Збройних Сил України та інших військових формувань до повних штатів воєнного часу свідчить, що на сьогодні в державі немає гострої потреби суттєво збільшувати кількість жінок на військовому обліку», – коментує Ганна Маляр. Вона також зазначила, що українська армія потребує невеликого переліку спеціальностей – медичні працівники, кухарі, фахівці з радіоелектроніки.

Я звернулась до майора Павла Барановського, керівника одного з відділень Коростенського ОМВК, за коментарями та роз'ясненнями.

– На Вашу думку, наскільки цей закон необхідний для комплектування української армії?

– На мою думку, цей закон є досить необхідним, але не в таких обсягах, в яких його пропонує Міністерство оборони.

– Що потрібно, аби жінка стала на військовий облік? Чи відрізняється цей процес облікування жінки від чоловіка?

– Цей процес ніяк не відрізняється від чоловічого, вони ідентичні. Жінці потрібно прийти до районного або міського територіального центру комплектування та соціальної підтримки (колишній військомат – Ред.) з паспортом, ідентифікаційним кодом, свідоцтвом про шлюб та народження дітей, дипломом про освіту. У територіальному центрі взяти бланк для проходження медкомісії. Якщо немає ніяких протипоказань, жінка стає на військовий облік. Але це не означає, що її мобілізують в цю ж хвилину. Жінка перебуває у запасі збройних сил або інших військових формувань.

– Чи багато жінок в нашій області стає на облік?

– В більшості на облік перебувають медики або ті, хто навчався на військовій кафедрі.

Як висновок, могу сказати таке. У разі прийняття змін до згаданого закону, Міністерство оборони та Генеральний штаб розроблять зміни до переліку військово-облікових спеціальностей для жінок та скоротять вже оприлюднений перелік до мінімально оптимальної потреби. До українського війська українська жінка може піти лише за власним бажанням та власною мотивацією.

Влада Мартинович

Поки готувався номер:

На офіційному сайті Міністерства оборони України з'явилося роз'яснення щодо взяття на військовий облік жінок:

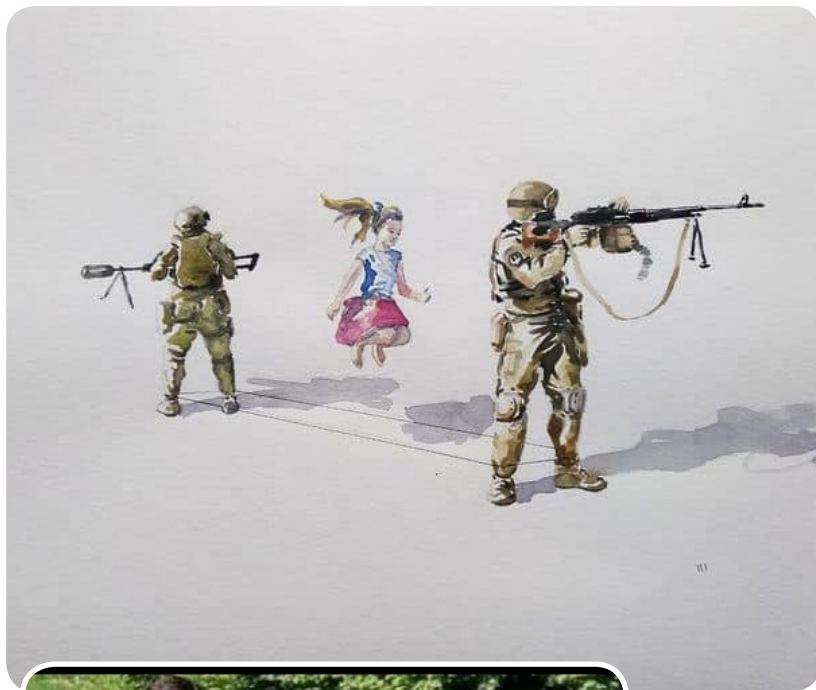
«Жодних заборон на виїзд жінкам за кордон з 1 жовтня немає».

Наразі в парламенті на рівні профільного комітету Верховної Ради доопрацьовується проект Закону «Про внесення змін до статті 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу»».

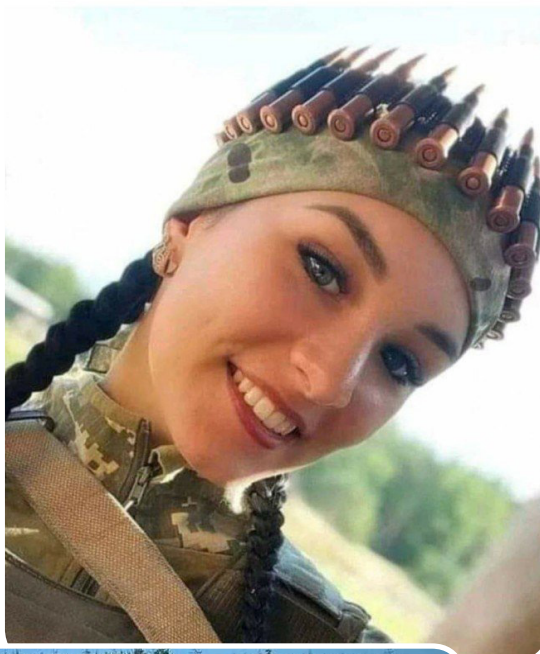
Свої пропозиції, які серед іншого передбачають, що взяття на військовий облік жінок має виключно добровільний характер, Міністерство оборони України раніше направило до Комітету.

Разом з тим, розуміючи, що законотворчий процес є тривалим, паралельно Міноборони, в межах повноважень, підготувало наказ, яким вчергове відтермінувало строки взяття жінок відповідних професій/спеціальностей на військовий облік ще на рік – до 1 жовтня 2023 року».

Детальніше та цікавіше – за посиланням: <https://www.mil.gov.ua/news/2022/09/07/zhodnih-zaboron-na-viizd-zhinkam-za-kordon-z-1-zhovtnya-nemae/>

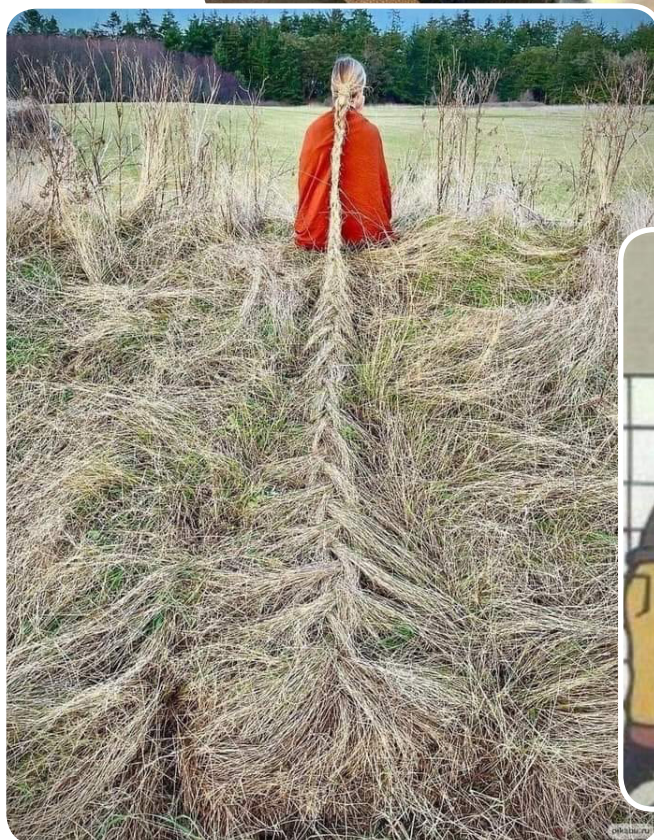
які часи, такі й віночки!
Слава Україні 🇺🇦

Війна війною, а варення потрібно варити

МАМО В МЕНЕ
СВІЙ БІЗНЕС, Є ГРОШІ,
ДАВАЙ КУПИМО ТОБІ
КАРТОПЛІ

ти шо, з росії?

ЧОМУ ТОБІ ПОТРІБНО ПРОЙТИ ТЕСТ НА ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИСТОСТІ?

Тема самопізнання цікава багатьом. Була, є і буде. І це, скоріш, не егоцентричність, а бажання знати про себе більше, щоб приймати правильні рішення у своєму житті, наприклад, вибір навчального закладу чи спеціальності. Саме тому такими популярними є різноманітні тести. Думаю, найвідомішими тестами є профторієнтаційний тест, тест на визначення темпераменту, а також тест, про який сьогодні піде мова. А саме – на визначення особистості. Він став відомим ще рік тому, але й донині доволі популярний. Люди й досі проходять та перепроходять цей тест.

З чим пов'язана його популярність та чому Вам також варто знати свій тип особистості?

Як зазначено на офіційному сайті цього тесту (<https://www.16personalities.com/uk>), його можна пройти всього за 12 хвилин. Після його проходження Ви можете вийти на один із 16 результатів, які поділяються на 4 ланки: аналітики (архітектор, логік, командир, полеміст), дипломати (адвокат, посередник, протагоніст, активіст), вартіві (логіст, захисник, керівник, консул) і дослідники (віртуоз, авантюрист, підприємець, шоумен).

На те, який саме у Вас тип особистості впливає комбінація особливостей вашого характеру. Ось, наприклад, Ви інтроверт чи екстраверт, інтуїт чи сенсорик, опираєтесь на розум чи на почуття, Ваш стиль життя раціональний чи ірраціональний. Вже за вибором цих критеріїв тест може описати Вас. Як зазначено на офіційному сайті тесту, їх читачі кажуть, що тест 16Personalities настільки точний, що «аж трохи ніяково». Скажу відверто, тест реально крутий. На своєму досвіді можу запевнити, що результат точний. Коли я вперше читала опис своєї особистості, то посміхалася до вух (нам же усім приємно читати про себе, чи так?). Сама я є ENTP-типом, тобто полемастом. І після проходження тесту я зрозуміла, чому обрала саме факультет журналістики: любов до дискусій, відстоювання нетрадиційної точки зору або «адвокат диявола» – про це все було сказано в описі мого типу, який Ви також одразу можете прочитати після проходження Вами тесту. Там було написано дійсно про мене. Так, я настільки люблю дебати, що, відстоюючи свою точку зору при розмові з мамою, яка не любить програвати у дискусіях, вона ображається на мене. Тобто, я можу говорити впевнено, що тест реально правдивий.

На Сході цей тест став настільки популярним, що азійці та азійки, розміщуючи свою анкету на сайті знайомств, вказують свій тип особистості за тестом 16Personalities. Тест став відомим настільки, що експерти створили таблицю, де кожен може подивитися – які типи можуть знайти спільну мову та подружитися. А дізнавшись тип свого друга чи другої половинки. Ви можете знайти причину Ваших непорозумінь.

Та це ще не все. Як я вже згадала вище, завдяки цьому тестові я зрозуміла, чому обрала саме журналістику. Пошукавши більше інформації на цю тему в Інтернеті, я знайшла статтю, у якій на базі цього тесту людям перераховують професії, які їм можуть підійти. Наприклад, за моїм типом особистості мені підходять обра-ти такі професії – журналіст, винахідник, фотограф, актор, юрист тощо (https://lawbooks.news/prakticheskaya-psihologiya_940/professii-populyarnye-sredi-49690.html).

Самопізнання – корисна штука. Це нормально, що Вам цікаво дізнаватися більше про себе. Це допоможе Вам обрати професію, а також знайти свого друга чи другу половинку.

Анна Величанська

– Як з'явилася думка про створення груп самопомоги?

Анна: – Все реалізується у межах проекту «Самопоміг для відновлення та підтримки спроможності громад» від National Endowment for Democracy за підтримки ресурсного центру ГУРТ: Портал суспільно активних громадян (вони запропонували тиждень навчання для модераторів груп самопомоги) і громадської організації «Воскресіння», членкинями якої є ми з Юлією. Проект всеукраїнський, він працює в багатьох містах та громадах.

Юлія: – Проект груп самопомоги має багатолітній досвід, функціонує вже з 2014 року. Перші спроби створення українських груп самопомоги відбулися після початку антитерористичної операції. На мою думку, повномасштабна війна дала другий поштовх для того, щоб проект почав реалізовуватися із новою силою на території України.

В Житомирі, здається, у травні зібралася команда людей, які пройшли навчання для того, щоб мати можливість проводити заняття у таких групах самопомоги. Я та моя колежанка Анна Пирог після навчання вирішили реалізувати та впровадити заняття груп самопомоги саме в Житомирській області. І з кінця травня в нас почався процес створення таких груп.

В нас різноманітна тематика, але зараз орієнтуємось, здебільшого, на створення атмосфери підтримки, налагодження соціалізації, пошуку ресурсів для того, щоб справлятися з тими викликами, які сьогодні виникають в людей, які проживають на території України.

Зазвичай, ми маємо перелік тем, які ми можемо запропонувати учасникам, але частіше ми орієнтуємось на особисті інтереси або потреби конкретної групи, з якою працюємо. На перших заняттях, коли ми збираємось разом, ми намагаємось отримати зворотній зв'язок від учасників для того, щоб знати, що для них було б актуально і цікаво, які потреби й очікування в групі є найголовнішими. Тоді вже ми підлаштовуємось конкретно під ту чи іншу групу, під тих чи інших учасників.

– Як враження у людей, з якими ви вже працювали? Як вони себе почувають?

Анна: – Групи надзвичайно різні, як і люди. Ті особи, які звикли надавати психологічну підтримку, тобто психологи і психотерапевти, а зараз самі їй потребують, ті, хто працює з іншими людьми, то вони такі зустрічі дуже підтримують, тому що знають, чому вони туди йдуть. Вони у більшості своїй і дають позитивні

відгуки. Люди, які вперше потрапляють у такі групи – для багатьох з них це дуже незвичний формат. Під час першої зустрічі всі дуже закриті та сором'язливі, але з часом люди відкриваються, тому що вони знають, що їх вислухають та підтримують. І їх це дуже надихає.

– Як відбувається процес створення групи?

Юлія: – За період існування груп самопомоги у нас був насправді різний досвід. Ми мали можливість розповідати про групи самопомоги на міському радіо, ми співпрацюємо з управлінням ЗМІ та молоді в житомирській міськраді. Відповідно до цього, маємо можливість розповідати про наші групи на різних рівнях, в центрах для внутрішньопереміщених осіб. Ми маємо можливість представляти інформацію на різних платформах в соціальних мережах для того, щоб інформувати якомога більше людей про можливість приєднання до групи.

Група формується в залежності від категорій людей, тобто ми не можемо поєднати людей із різними запитамі, все відбувається індивідуально. Ми групуємо людей за характерологічними особливостями, які потім дозволяють проводити роботу із ними. Після того, як групи сформовані, ми повідомляємо коли і де відбудеться зустріч групи. На першій зустрічі ми домовляємось про тривалість зібрань, про періодичність зустрічей. Якщо є необхідність, то також про місце, якщо воно раптом має змінитися.

– Чи є заборонені теми для обговорення?

Анна: – Звичайно. Це політика та релігія - тому що ці теми роз'єднують людей, а не об'єднують, створюють ґрунт для того, щоб людям було простіше поспівати. Кожна людина має свою думку, і, зрозуміло, що в таких питаннях дуже складно довести свою позицію, тому що в кожного вона своя. Кожен вважає що він/вона праві і краще розуміють ситуацію, а для груп самопомоги подібна атмосфера не підходить. Ми створюємо не дискусійну, а підтримуючу атмосферу, тому теми, які роз'єднують, а не об'єднують, ми забороняємо для обговорення.

Також існує тема кримінальної діяльності, але вона більш умовна. Але такої гострої потреби для обговорення цієї теми немає. За час моєї праці я питання релігії та кримінальної діяльності ніколи не піднімала.

– З якими групами людей плануєте займатися в майбутньому?

Юлія: – Коли ми на початку заявляли про готовність працювати з групами самопомоги, то ми, зважаючи

Групи самопомоги. Чому, як і для кого?

Після повномасштабного вторгнення багато людей стали частіше задумуватись про свій ментальний стан. Особливо це стосується внутрішньопереміщених осіб. Викладачі нашого університету Юлія Дем'янчук та Анна Пирог організовують групи самопомоги для людей, які потребують моральної підтримки. Наші кореспонденти вирішили з'ясувати у наших викладачів відповіді на основні питання – кому, як і для кого.

на особливості нашого регіону, орієнтувалися на те, що це будуть люди із статусом внутрішньопереміщених осіб, військовослужбовці та їхні родини. Оскільки наш регіон є особливим у цих питаннях, це стали волонтери, молодь, батьки, люди з інвалідністю. Категорій достатньо багато, але зараз у нас працюють групи молоді, внутрішньопереміщених осіб, в процесі набору перебуває група військовослужбовців та їх родин.

– Чи існує гарантія конфіденційності інформації, яка обговорюється в групах самопомоги?

Анна: – Це є обов'язковим. Тобто, коли двоє людей говорять між собою, то це одна справа, але називати цих людей або їх цитувати не можна. Конфіденційність оголошується на початку зборів і всі її мають підтримати. Звичайно, ми не можемо цього контролювати, в групі збираються звичайні люди, які можуть ділитися інформацією між собою. Ми говоримо про те, що ви можете про себе розповідати що завгодно, але про інших людей ви такого казати не можете.

– Куди потрібно звернутися, щоб долучитись до вашої групи?

Юлія: – На наших з Анною особистих сторінках в соціальних мережах є пости про функціонування цих груп, і там є посилання на реєстраційні форми. Є інформація про групи самопомоги в телеграм-каналах міської ради і управління сім'ї та молоді. Є окремий телеграм-канал групи самопомоги, який можна знайти і звідти долучитися та зареєструватися.

– Іноді до груп ви запрошуєте фахівців з тієї чи іншої теми. Як відбувається процес підбору фахівця?

Юлія: – Зазвичай, це відбувається, базуючись на особистих знайомствах, коли ми знаємо, що та чи інша людина є професіоналом в потрібному питанні, або коли є рекомендації. Іноді виникають питання про юридичні аспекти різних життєвих обставин, тоді ми шукаємо фахівця. Ще поки ніхто не відмовлявся від виступу в цій програмі.

– В яких містах вже є діють групи самопомоги? Чи плануєте розширення?

Анна: – Зараз активні групи є в Житомирі, Бердичеві, Андрушівці та Брусиліві. Розширення буде безумовно. Ми створили телеграм-канал, в якому є посилання, на яке кожен може зайти, зареєструватися та доєднатися до групи.

– Як людині наважитись до вступу?

Юлія: – Здебільшого, ми не маємо можливості, щоб комунікувати з потенційними учасниками для того, щоб переконати їх у потребі або можливості занять. Людина може

почитати пост в соціальній мережі, в якому йдеться про напрацьований досвід із тією чи іншою групою, та відчувати, що це питання хвилює також і його. Людина захотіла б отримати відповідь на подібне запитання, або поговорити про це. Проте у зв'язку із різними життєвими обставинами, це бажання може бути далеко закинуте й залишене. Це подібне на ситуацію з лікарем: будемо терпіти до останнього, щоб не йти. Так само і з групами самопомоги. Коли відчуваєш, що більше немає сил справлятися з життєвими обставинами або досвідом, який був у житті, коли є потреба розширити коло своїх знайомих – саме тоді групи самопомоги дозволяють знайти однодумців. Людей, які тебе зрозуміють.

– Стати учасником груп самопомоги можна будь-коли чи для цього є спеціальний час?

Анна: – Є спеціально створена група, туди можна зайти, зареєструватися, а потім з людиною зв'яжуться і доєднають до групи. Групи є відкритими, тобто, в будь-який момент будь-хто може доєднатися з питаннями, які стосуються конкретної людини. Також покинути групу можна в будь-який час, але пропустити заняття. Це не контролюється.

– Які практичні поради могли б дати для майбутніх учасників?

Юлія: – Найголовніше, зробити для себе міні-діагностику – чи маю я сили для того, щоб справлятися з тими проблемами або викликами, які в мене є сьогодні; чи є в мене оточення, яке мені в цьому може допомогти, і чи є в мені якісь ресурси для цього. А причини можуть бути абсолютно різними.

І коли ми маємо таку яскраву картину, тоді ми маємо можливість зрозуміти: чи самостійно я можу впоратися, чи мені потрібна допомога. І якщо є хоча б декілька приводів отримати цю допомогу, можете сміливо рухатися в напрямку пошуку інформації, щоб доєднатися до груп самопомоги. Групи самопомоги – це розповіді про досвід, який ви можете почути від інших людей, або актуалізувати свої власні почуття.

Анна: – Добряче подумати – чи готові ви до цього. Насправді, для людей, які не є фахівцями соціальної сфери, які звикли до такого формату, такий крок може бути дуже складним. Часто наші учасники в останній момент передумують приходити на першу зустріч. Тому необхідно обдумати важливість та необхідність для себе груп самопомоги, що буде значущим вкладом в саморозвиток.

Дмитро Артемчук

Фото – моє життя

Фото для більшості людей – це пережиті етапи життєвого шляху, що залишилися на папері чи у пам'яті смартфона, що викликають певні емоції, спогади чи переживання. Для мене ж фото – це не просто спогади, а ціле життя, яке я бачу через об'єктив як у прямому, так і переносному значенні.

Коли мені було дванадцять років, мою увагу привернув сусідський куц каліни. Він був настільки гарним, що я не змогла його не сфотографувати на свій телефон. Результат вразив не тільки мене, а й батьків та самих сусідів. Після того, кожного дня пам'ять мого телефону заповнювалась не лише моїми селфі, а заходом сонця, квітами, різними комахами та тваринами.

З часом батьки зрозуміли, що мене не зупинити, і на мої шістнадцять подарували мені фотоапарат. Вдячності батькам за те, що вони підтримали мене в моєму захопленні, не було меж. І я занурилась в світ фотографії ще глибше. Створила власну сторінку в соціальних мережах, де розміщувала свої роботи; проводила фотосесії в школі, присвячені серйозним темам, зокрема до акції «16 днів проти насильства»; брала участь у фотоконкурсах, на якому вперше в житті зайняла перше місце. А найголовніше – зрозуміла, наскільки важливо для людини займатися тим, чим вона живе.

Ольга Синюк

Від редакції: переглянути фото можна за посиланням: https://instagram.com/ph.andreevna_?igshid=YmMyMTA2M2Y=

Усім привіт! Мене звати Петрук Валентина. Цього року я вже студентка 2 курсу ЖДУ спеціальності «Журналістика».

Ще у школі я почала читати поезією поетів, після яких вирішила спробувати написати щось сама. Звісно, одразу все не виходило, але, як то кажуть, не все виходить відразу ж.

І ось мені вже 17, і я пишу невеличкі вірші про кохання.

У нас все починалось без троянд кав'ярень.
Ми так і не сходили у кіно.
Ми не давали марних обіцянок,
тимчасово цькували один одного.
Зізнань у коханні так і не почули.
Завжди було не місце, і не час.
Коли казали, то не відчували,
не відчуючи, мовчали про запас.
Ми віддавали більше, ніж бажали.
Й хотіли жити без брехні.
Лиш я тобі постійно дорікала,
й одразу вибачалася услід.
Всі знали що пробачиш, зрозумієш.
І справа тут не в формах чи красі.
Бо ми з тобою були рідні душі,
які не стали зустрічатись навесні.

Він мовчки витирав сльози,
Коли розривалась моя душа .
Тим часом з неба лились літні грози,
А я була рідна і одночасно така чужа.
Він доторкався до мене рукою,
І вмить заспокоїлось серце моє.
Бо завжди спокій іде після болю,
Коли ти відчуваєш, що поруч твоє.
Я втомилась уже помилятись,
Руйнувати збудоване знов.
Ми ж не маємо віддалятись,
А повинні берегти цю любов.
І цілую, щоб заспокоїти гірм,
Який порушував тишу неба.
Хочу стати усім твоїм,
Це моя найбільша потреба.

Усім привіт!
Мене звати Вероніка Левчук, мені вісімнадцять. Я навчаюся на другому курсі ЖДУ на спеціальності «Журналістика». Ще у школі я зрозуміла, що мені подобається писати та декламувати вірші. На це мене надихнула моя вчителька - Савченко Оксана Петрівна, яка завжди підтримувала та навчала вірно, милозвучно та з інтонацією декламувати поезію. Саме вона побачила в мені талант та хист до написання поезій та творів. Для мене вона була завжди взірцем та авторитетом, тому її враження, похвала та поради багато

Усім привіт!
Мене звати Ярослав Войтюк, я студент другого курсу спеціальності «Журналістика та зв'язки з громадськістю». Сьогодні ви прочитаєте мою другу публікацію поезій. Цього разу я хочу вам презентувати романтично-драматичну поезію зі збірки «ВОНА». Цей вірш має назву «Таємниця», у ньому висвітлені душевний та емоційний стани головної героїні збірки.

ПРОЛОГ
Холодний літній ранок так само зігріває, як і вечірній захід сонця.
Вона йде у колись незнайомому напрямку, який став таким буденним.
Ніхто не знав, що приготувала доля на сьогодні.
Таємнице майбутнє... Ех, що ж воно замислило? Злий жарт чи добрі новини?
Напевно, саме це і давало їй снагу. Загадковість завжди цікавила людський рід. Навіть більше. Вона й досі дає жагу до життя.
Йї залишається лише віддати-ся цьому дню і не озиратися назад. Лише так можливо пізнати справжню силу свободи.
ТАЄМНИЦЯ
Залитий сонцем літній ранок, тихий шелест польових трав, його руки ніжно доторкаються до мого обличчя.
Саме про такий ранок я мріяла. Світле покривало давно промокло россою, але з ним мені тепло.
Не знаю, чи надовго я втримаю це відчуття раю, але так хочеться закарбувати назавжди цей блаженний момент. Його волосся розвіював легкий вітерець, сонце підкреслювало його зелені, як молода озимина, очі.
Здається, він, як кажуть французи — Ange deschi, але це тільки чутки. Про нього не знав ніхто, я оберігала його від людей, від злих поглядів, яких він так боявся. І я вберегла. Вберегла ціною власної душі.

значили для мене. Так вона й прищепила мені любов до поезії. А згодом я почала писати свої перші вірші.
ТИ МАЄШ ПОВЕРНУТИСЯ...
Ти маєш повернутися живим,
Бо ми з тобою ще не докохали,
Молити буду в Бога й Ангелів,
Щоб на війні завжди оберігали.
За тебе кожен день молюся,
З тобою розлучила нас війна,
Тобі вночі лише приснюся,
І зачарую поглядом тебе.
До тебе сонечком прилину,
Або хмаринкою до тебе притулюсь,
Лиш оберігати двох зумію,
Як ти в той день, пішов і поглядом моргнув.
Та буду твою душу зігрівати,
Ти захищаєш Батьківщину заради нас,
Тебе собою хочу надихати,
Лише удвох, лише заради нас.
Весною я для тебе хочу стати,
Навіть в похмуру, грізну лютю,
Щоб ніжність ти мою зумів знову відчувати,
Щоб у красі моїй ти потонув.
Я квіткою для тебе хочу стати,
Щоб зміг мене відчути і любити,
Любов'ю і молитвою оберігати,
Я загою собою твою біль і рани....

Вероніка Левчук

Посміхнися
- Привіт! Чим займаєшся?
- Чим ще може займатися поряд-на заміжня жінка о 10-ій вечора? Сиджу та їм!

- Досвід показує, що найкращий вчитель співів – літра горілки

- Як чоловік може знати, чого хоче жінка, якщо він не може зрозуміти – навіщо вона спочатку вищипує брови, а потім їм малює?

- Почув сьогодні у кав'ярні замовлення – «каву без кофеїну на безлактозному молоці» та запропонував стакан води. Пий та не пендрюйся.

- Як ти провів літо?
- Поглядом.

- Якщо тобі більше 30 років, то це означає, що пора залишити у спокої 18-річних дівчат і пора шукати жінку, яка розпізнає ознаки інсульту.

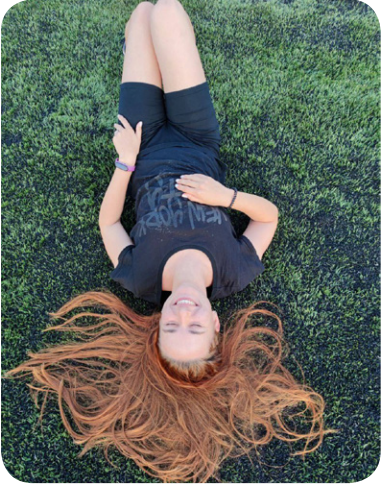
Я, Супрунець Олександра, студентка ЖДУ, навчаюсь на другому курсі, майбутня журналістка. Нещодавно почала писати вірші. Під час літніх канікул стала цікавитися поезією, хотіла розвивати свої здібності. Читала українських «поетів-класиків» (Ліну Костенко, Сергія Жадана, Юрія Іздрика, Оксану Забужко). Якось у соцмережі натрапила на спільноту «СУП» (Сучасна українська поезія). Вона пошлює вітчизняну поезію, робить різні дописи з поетичними завданнями, публікує вірші поетів-початківців, тобто займається активним просуванням української творчості.
От і я активно моніторила цю сторінку, читала сучасних українських поетів, надихалася і намагалася виконувати поетичні завдання, співпрацювала з літературними критиками. І як наслідок – народилися ці вірші. А на останній вірш мене надихнула творчість Міри Мальської – сучасної української поетеси.

Життя – це Слово
Загадково-таємниче.
І має так багато значень.
Його насправді складно розгадати.
Життя – то струни.
А ми на них
То вниз,
То вгору.
Мелодія – нерівною виходить.
Життя – то зебра.
Чорна,
Біла.
Для когось свято,
Комусь – горе.
Бо в кожного своя дорога.
Життя – це колія.
Чи встигнемо застрибнути в свій потяг?
Життя – це книга.
А ми у ній малюємо нерівні букви.
Бо в кожного свій почерк.
І без помилок тут не обійшлося.
Життя – це Щастя.
Душа. І почуття.
Щирі.
Справжні.
Де їх придбати?
Вони, на жаль,
Не продаються.
Життя – то океан.
І як би не пірнав,
Ти все одно потонеш.
Бо є неписані закони.
Хтось йде,
А хтось приходить.
Хтось вниз,
Хтось вгору.
І жити треба вже, сьогодні.
Є тільки «тут» і «зараз».
«Завтра» - не існує.

Ти мій найбільший гріх.
Серце тобою досі болить.
Ти моя енциклопедія страху.
Не дочитана ще до кінця.
Пробач, не відмінниця.
І не свята (!)
В кімнаті нікого.
Лише ми із тобою...
Я божеволію!
Від дотиків ніжних твоїх
Мурахи по тілу.
Тремчу...
Повільно...
Вимірною устами цю талію
Ніжно.
Рахуй всі мої ребра.
Сьогодні з тобою, як ніколи,
Відверта.
Впустила у себе
А ти все без міри.
Глибше
І глибше
Аж у душу проникнув.
Доводиш до криків (!)
Я лишилася
Грішною
На губах твоїх
Післясмак цей гіркий...
Ти запам'ятаєш на завжди!
Ми грали в ігри без правил.

Супрунець Олександра

Неможливо примусити людину творити. Це повинно йти зсередини! Я, Мирослава Косигіна, і я з дитинства пишу вірші та співаю. З початком війни писати стало простіше. Душа виливає переживання та емоції в рядки. Головне в цій справі – слухати та чути себе і встигати занотувувати.

Насилля, краді, кров, тортури
Звучить, як казка, страшний сон.
Розстріляні люди, валяються трупи.
Рашистам байдуже хто ти й що.

Старання військових,
супротив цивільних
Незламність, непідданість, воля.
Ми б'ємся за правду,
ми б'ємся за мир,
Спіткає хай ворога доля.
Бендерівське смузи і бабка
з снодійним,
І дрон, що упав від звичайної банки.
росія не знала, що люди так сильно
Погонять до біса ті «русскіє» танки.

То ж разом до праці. Беремо знаряддя.
Закінчилась у нашій країні весна.
Ми разом посіяли й будемо жати!
Майбутнє дітей лиш в наших руках!

Я, предсказаний не боясь,
открою двери для чужого.
Я, с недоверием стыдись,
спрошу себя: «Какого чёрта?».
Ведь выходы из зон комфорта
мы сами плотно закрываем.
Ведь предсказаниям сбываться
мы сами тайно разрешаем.
Пойми меня, чужому дела нет,
и он не станет разбирать детали.
Им проще сбоку из-под лба смотреть.
И осуждать, и врать, и жизнь другим
загадить.
Устроен мир так - все мы сами за себя.
Не будет исключений за «спасибо».
Лишь только иногда,
когда придёт беда
Сумеешь разгадать кому и кто
здесь милый.

Молода, красива, файна
Дівка вибігла у двір.
І здавалось, що їй треба?!
Вигляд - як в царівни гір.

Та не довго пливла казка
Вітер розрива туман.
Люди бачать лише маску,
В душу чорт лиш заглядав.

Молиться за чоловіка,
День і ніч рікою сліз.
Без зв'язку. Далеко служить.
Кулі. Ворог. Тихий ліс.

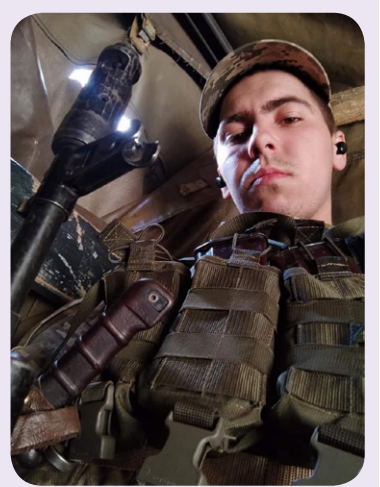
Із майна й грошей - лиш капці.
Що колись були у бабці..
Та залишилась у хаті.
В хату влучив іскандер.

Навпіл розірвало душу.
«Як тепер я жити мушу?»
Біль зібравши й трохи злості -
«Не пушу чужих в гості».

В ЗСУ поставка «зброї».
Всі, як наче на підбір.
В кожній палає погляд.
Зібрались царівни гір.

І нехай русня гадає.
І хай путін прокляне.
Та такої суперзброї
Серед орків не знайде.

Чисте серце, праве діло,
«Щоб тим оркам прилетіло»
Біль, страждання, спрага миру.
Ми порвем за Україну.

Історії незламних

Захисники України хоробро захищають країну від окупанта. Про війну ми не маємо перестати говорити, тому що це стосується кожного з нас. Це – рана в серці кожного українця, яка залишає на серцях шрами.

В очікуванні Перемоги, кричимо на весь світ про свій біль.

Незадовго до 24 лютого, а точніше – 19 числа, я в складі однієї з чотирьох різних рот і ще двох рот нацгвардії, в околицях Маріуполя потрапили у полон. На щастя, 23 лютого 72 бригада нас визволила, прорвавши кільце окупації.

Знаходячись на вільній території, ввечері 23 лютого ми були в тилу - голодні, поранені та втомлені, відпочивали, перериваючись на перев'язки та особисті справи. Аж тут з третьої години ночі 24 лютого 2022 року розпочався активний наступ з боку ворога. З п'ятої ранку ми вже вираховували колони та техніку супротивника.

Близько шостої ранку ми вже зрозуміли, що РФ ввела свої війська. Бої йшли по всіх фронтах. Ми не просто рухались, ми всіма силами намагались якомога швидше прорватись своєю колоною до них, щоб нанести зустрічний удар. Частина військових заходила з тилу, а інша давила з фронту.

Протягом двох днів були деякі неясності з військами, але потім частини логістики та волонтери нам дуже допомогли з боекомплектom, їжею тощо. І вже 27 числа, замінившись піхотою, ми відправились в напрямку Дніпра.

Пам'ятаю, як 13 березня потрапив під Київ, пізніше – під Чернівці. В Києві були на гостомельському напрямку. Бачив всі звірства в Бучі. Це була, мабуть, найменша частина з усього, що я міг побачити, але й цього мені вистачило, щоб запам'ятати ці кадри на все життя.

В ті дні наша розвідка активно шукала артбатареї ворога, а також його мобільні склади боекомплекту та машини штабів. Особливо я запам'ятав випадок, коли брав участь у бою проти них. Язик не ворухнеться назвати їх людьми.

Ближче до кінця квітня ми відправились в район Харкова та Севеодонецька. Там ми застрягли надовго. Роботи було неймовірно багато, все через близькість кордону з Росією. Склади і штаби пересувались дуже часто. Через близькість до кордону, ворожа техніка та війська поповнювались дуже швидко. Але нам вдалось переривати шляхи поставок і нищити їх.

Нам частенько було страшно, але ми були впевнені в своїй зброї та наносили удари по окупантові, як тільки могли. Батальйон розвідки, спецполк та бригади артилерії спільною працею змогли погасити ворога, щоб наші ЗСУ-шники могли спокійно закріпитися та облаштуватися на позиціях.

Позивний «Вальтер» – старший солдат
Записав Дмитро Артемчук

В іспанському місті Баньолес з 31 серпня по 5 вересня проходив чемпіонат Європи з веслування на човнах «Дракон». Наші спортсмени показали високі результати, виборовши I місце на дистанції 200 м (жінки) та II місце на цій же ж дистанції серед чоловіків; II місце на дистанції 500 м (жінки); II місце на дистанції 2000 м (мікс). Узагально-командному заліку на чемпіонаті Європи збірна України посіла 3 місце, здобувши 18 золотих, 6 срібних та 1 бронзова медаль.

У складі збірної команди України були й житомирські спортсмени, серед яких студентки ЖДУ імені Івана Франка – Тетяна Коробка, студентка-першокурсниця природничого факультету, Анна Іванова, студентка другого курсу факультету фізичного виховання та спорту та Габрієла Ковера, студентка фізико-математичного факультету поділилися своїми враженнями від неймовірного досвіду.

Редакція поспілкувалася з дівчатами, цікавлячись про тренування та змагання? Чи сподобалася їм Іспанія? Про це та багато іншого читайте далі у матеріалі.

– Як давно Ви займаєтеся цим видом спорту?

Т.К.: – Я займаюся вже другий рік.

А.І.: – Я майже чотири роки систематично займаюсь греблею на човнах «дракон».

– Не шкодуєте, що обрали професію, зовсім не пов'язану з цим видом спорту?

Т.К.: – Якщо чесно, то були такі думки. Але хотілося займатися не лише греблею та спортом, а біологією також. До того ж, завжди потрібна різноманітність.

– З чого все розпочалося, звідки взялося веслування?

Т.К.: – Все почалося в «Супутнику». Коли я ще навчалася у школі, за мої навчальні досягнення мені дали путівку в табір «Супутник». Там один хлопець, Артур Воробйов, запропонував нам з подругою піти на веслування. Запрошували всіх бажаючих прийти та погребти. Ми вирішили

З веслами на «Драконах». Наші студенти вибороли золото

спробувати, нам сподобалося. Звісно, спершу було складно, була крепатура, дуже боліли м'язи. Але мені подобалося, я ходила. Тренер підтримував, бачив, що у мене є бажання, і в мене виходить.

А.І.: – Розпочалося все відносно недавно. Близько 10 років тому цей вид спорту став розвиватися в багатьох містах України в тому числі й Житомирі. Мене привів мій батько, він теж займався цим видом спорту протягом трьох років. Тоді я ще не знала, наскільки важливою частиною життя стане для мене «дракон-бот» (або «дракон» - Ред.)

– Як готувалися до змагань? Що було найважчим в процесі підготовки і найскладнішим безпосередньо на змаганнях?

Т.К.: – Ми намагалися якомога більше тренуватися. Тобто є можливість - ми гребемо. Що було найважче? Це, напевно, моральні проблеми. Почалася вступна кампанія, батьки не дуже підтримували, я сама ще боялася, що не буду витримувати темп, типу вони зададуть темп, а я не встигатиму. Що було найважчим на змаганнях? Складно утримувати

правильне дихання, голос втрачається, починає боліти горло. Проте бажання перемогти бере вверх.

А.І.: – Як саме готувалися до змагань... Мабуть, як і всі спортсмени, регулярні тренування. Ми 5 днів на тиждень виходили на воду і проходили певні дистанції. Іноді здавалося, що сил вже немає, але жага до перемоги та бажання достойно представити свою країну змушували не зупинятися. А найскладнішим були погодні умови, вони були проти нас, і через шторм переносили час змагань.

– А як стосунки з тренером?

Т.К.: – Ой, тренер у нас дуже добрий, класний, терплячий. Якщо ти щось не зрозумів, повторить десять разів. Взагалі, Дмитро Мороз – у нас найкращий, добрий, відкритий, завжди допоможе, підкаже, скорегує. Він зробить усе можливе, аби тільки було у нас бажання.

А.І.: – Наш тренер (Дмитро Мороз – Ред.) – чудова людина, він є другом кожного члена команди, це той, хто підкаже і допоможе, коли потрібно. Мені здається, він вірить в нас більше, ніж ми самі, бачить потенціал і розвиває це в нас. Команда його

поважає та цінує.

– Чи були хвилювання/страх і як Ви його долали?

Т.К.: – Так, звісно. Був страх, особливо тряс перед стартом. Але дякую тренеру, який мене скерував. Особливо хвилювалася перед змаганнями на човнах класу «аутригер». Я буквально три дні тренувалася, а далі змагання. Хоча техніка греблі не надто відрізняється від звичайного човна, та все ж тут більше потрібен досвід.

А.І.: – Хвилювання та страх іноді можуть супроводжувати мене, але, зазвичай, я згадую, для чого все це роблю, беру себе в руки і йду далі.

– А як Ви відновлюєтеся після важких тренувань?

Т.К.: – Я отримую море емоцій на тренуваннях, тому якраз навпаки – вони заряджають мене. Свої якісь негативні емоції, переживання ти лишаш там, тобі стає легше. Це допомагає підтримувати баланс.

Пам'ятаю, я декілька місяців не тренувалася, трохи закинула, бо готувалася до ЗНО, і от після першого тренування неймовірно боліло все тіло. Можна прийняти гарячу ванну,

розігріти м'язи, і згодом крепатура мине, - що я й робила, до речі.

А.І.: – Після важких тренувань я люблю полежати в гарячій ванні з сіллю та оліями. Якщо зранку відчуваю сильний біль у м'язах, то роблю легку розминку.

– Змагання проходили в Іспанії. А як Ви добிரалися туди? І як сама Іспанія, сподобалася?

Т.К.: – Їхали автобусом. Було складно, особливо в перший день. Ми ще не пристосовані були до тих умов, незручно спати. Вже потім пристосувалися, і їхати було в кайф, тим більше, коли розуміли, що їдемо в Іспанію. Найбільше сподобалося життя в кемпінгу. Їсти кавуни на лавці, варити макарони в мультиварці. А природа просто неймовірна, там гірське озеро, чистесенька водичка. Ми потоваришували з місцевими і навіть досі підтримуємо зв'язок. А ще – встигли світанок зустріти, від кабанів побігати. Було круто, море емоцій.

А.І.: – Так, змагання проходили в Іспанії, в місті Баньолес. Країна залишила після себе приємні враження. Люди привітні, готові йти на зустріч, було дуже приємно відчувати підтримку нас не тільки як спортсменів, а й як українців. Ми не раз чули «Слава Україні».

– А як батьки зустрічали переможницю?

Т.К.: – Мама напекла піци. Дуже щаслива потім ходила, раділа за мене.

А.І.: – Коли я приїхала до Житомира, мене зустріли батьки. Вони були дуже раді нашим перемогам, бо посіли 6 перших місць. В родинному колі ми відсвяткували цю подію.

– Що б Ви порадили собі та іншим на майбутнє?

Т.К.: – Йти до кінця, вірити, працювати і ніколи не здаватися, щоб там не було.

А.І.: – Я б порадила не хвилюватися, бо можна швидко «перегоріти», а отримувати задоволення від змагань. Тоді буде найкращий результат.

Олександра Супрунець

Найкраща лучниця Європи навчається у ЖДУ імені Івана Франка

На чемпіонаті Європи зі стрільби з лука серед молоді в змаганнях змішаних команд юніорів та кадетів, що проходив у Ньюпорті (Велика Британія) 15-20 серпня, призове місце здобула Ольга Хомутовська, студентка факультету фізичного виховання і спорту нашого університету, разом з Віталієм Вдовенко (Київська обл.), посівши III місце. Це перша нагорода такого рівня для житомирських лучників. Редакція звернулася до Ольги з декількома запитаннями:

– Наскільки популярна в Житомирі та в Україні в цілому стрільба з лука?

Стрільба з лука в Житомирі наразі не така популярна, як інші види спорту. Причини, нажаль, я не знаю. Можливо мало кому цікавий саме такий вид спорту. В Україні, не зважаючи на війну, стрільба з лука намагається не втрачати своєї популярності. Хоча стрільба не така популярна, як, наприклад, футбол.

– У чому полягають Ваші тренування?

– Мої тренування – це постійна стрільба. Бувають і загальнофізичні вправи. Все залежить від плану тренувань. Тренування полягає у відточуванні техніки до ідеалу.

– Яка роль тренера Івана Мазепа у Ваших тренуваннях?

– Роль мого тренера дуже велика в моєму житті. Адже саме він почав мене тренувати на професійному рівні. Саме він підштовхнув мене займатися стрільбою з лука і пробувати себе в тренерстві.

– Тренування проходять у закритому чи відкритому приміщенні?

– Наш вид спорту поділяється на два сезони: літній - стрільба просто неба, та зимовий – у приміщенні. Більша частина моїх тренувань проходить в приміщенні, оскільки стрільба в приміщенні в Житомирі для мене більше доступна, ніж стрільба на вулиці. Також, в залежності від сезону, змінюється відстань стрільби. Влітку – це 50 метрів, взимку – 18 метрів. Варто зазначити, що я стріляю з блочного лука. Він відрізняється від олімпійського як виглядом, так і літньою дистанцією – стріляє на 60 та 70 метрів.

– З якими труднощами Ви стикаєтесь під час тренувань?

– Труднощів, як таких, немає. За п'ять років стрільби я навчилася краще відчувати свої помилки та виправляти їх, але іноді знайти цю помилку важко. Стрільба з лука полягає в однакових та правильних пострілах, тому іноді складно зрозуміти, що ти робиш не так для цього. Потрібен тренер, який допоможе знайти помилку та пояснить, як її позбутись.

– Чи вживаєте Ви якісь продукти, що покращують зір?

– Ні, п'ю вітаміни. Наразі це все моє піклування про зір. В стрільбі з лука зір не так важливий, як здається. З лука стріляють навіть сліпі. В них є спеціальне обладнання, завдяки якому вони ціляться. Але все-таки не даю очам перенапружуватись та ходжу перевіряти зір в клініках.

– З якими труднощами Ви зіткнулися, коли вперше потрапили на європейські змагання?

– Труднощів, як таких, не було, окрім нервів. Все-таки, перші міжнародні старты – це серйозне випробовування нервової системи спортсмена.

– Чи змінилося ставлення до Вас як до учасниці змагань через війну в Україні?

– Всесвітня федерація стрільби з лука доволі сильно нас підтримала. Не можу сказати, що зі сторони спортсменів з інших країн до нас було якесь особливе ставлення. В першу чергу, ми один для одного суперники, тому послаблень в плані результатів до нас не було.

– Ви займаєтесь стрільбою з дітьми і маєте свою групу. Вам подобається тренувати дітей?

– На жаль, через війну мої підопічні зараз роз'їхались по всьому світу, тому зараз я знову буду починати все з початку. Займатись з дітьми мені подобається, завжди знала, що буду працювати з дітьми, але в якій саме сфері – й не здогадувалася.

– Як Ви поєднуєте навчання, особисті тренування та заняття з дітьми?

– Це не так тяжко, тому що пари в першій половині дня, а тренування – у другій. Тому поєднувати тренування, тренерство та саму стрільбу для мене неважко, майже все встигаю.

– Через кілька років Ви бачите себе тренером чи спортсменом?

– Напевно тренером-спортсменом, хоча ніколи не загадую наперед. Як спортсменка, буду працювати до останнього, поки молоде покоління не прийде на заміну.

Мирослава Ігнатчук

Наша редакція бажає Ользі успіхів у її справі та й надалі займати перші місця у змаганнях.

Щомісячна
студентсько-викладацька
газета

УНІВЕРСУМ

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації – рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення

Наклад